

LENNART KOLL fou el fundador del *Moviment Internacional per a l'Estadística Alternativa* i pare de la *Teoria de l'Estètica de les Dades*.

“Ha arribat el moment d'alliberar les dades numèriques de la seva funcionalitat i usar-les amb una intenció estètica, ja no a partir del número com a grafisme sinó entenent les seves aplicacions i la seva capacitat informativa com a vehicle per a la poesia”

LENNART KOLL fué el fundador del *Movimiento Internacional para la Estadística Alternativa* y padre de la *Teoría de la Estética de los Datos*.

“Ha llegado el momento de liberar los datos numéricos de su funcionalidad y usarlos con una intención estética, ya no a partir del número como grafismo sino entendiendo sus aplicaciones y su capacidad informativa como vehículo para la poesía”

LENNART KOLL was the founder of the *International Movement for the Alternative Statistics* and father of the *Theory of the Aesthetics of Data*.

“We have reached the point where we should liberate the numerical data from its functionality and use it with an aesthetic intention. We should not take the number as a graphic but instead understand its applications and informative capacity as vehicles for poetry”

INSTITUT D'ESTADÍSTICA
ALTERNATIVA DE VALLS

INSTITUTO DE ESTADÍSTICA
ALTERNATIVA DE VALLS

INSTITUTE OF ALTERNATIVE
STATISTICS OF VALLS

Aquest catàleg es va editar amb motiu de l'exposició INSTITUT D'ESTADÍSTICA ALTERNATIVA DE VALLS, un projecte de Mariona Moncunill a cura de Cèlia del Diego per a la CAPELLA DE SANT ROC - Espai Contemporani, del 5 d'octubre del 2007 al 10 de desembre del 2007.

Este catálogo se editó con motivo de la exposición INSTITUTO DE ESTADÍSTICA ALTERNATIVA DE VALLS, un proyecto de Mariona Moncunill comisariado por Cèlia del Diego para la CAPELLA DE SANT ROC - Espai Contemporani, del 5 de Octubre de 2007 al 10 de Diciembre de 2007.

This catalogue was edited on the occasion of the exhibition INSTITUTE OF ALTERNATIVE STATISTICS OF VALLS, a project by Mariona Moncunill curated by Cèlia del Diego for the CAPELLA DE SANT ROC - Espai Contemporani, from October 5th to December 10th, 2007.

CATÀLEG

Textos: Cèlia del Diego, Mariona Moncunill i Manuel Segade.

Imatges: Mariona Moncunill i ferranElOtro.

Edita: Museu de Valls, Fundació Pública Municipal d'Acció Cultural, Institut d'Estudis Vallencs.

Disseny: ferranElOtro.

Muntatge: Imatge 9, S.L.

Impressió catàleg: Gràfiques Moncunill, S.L.

Impressió franja: Gràfiques Valero.

Dipòsit Legal: T-290-08

Agraïments: Roser Bermúdez, Jordi Domènech, Ana Garcia-Pineda, Àngel Gasol, Jordi Mitjà, Silver Traat, ferranElOtro, Jordi París, Joan Ramon Salvadó i Manuel Segade.

MARIONA MONCUNILL /

—

DATES

5 oct, 2007 - 10 des, 2007

ESPAI

CAPELLA DE SANT ROC - Espai Contemporani
Jaume Huguet 1, 43800 Valls

HORARIS

19.00 a 21.00, dimarts a divendres

12.00 a 14.00, dissabtes i festius

—

a cura de Cèlia del Diego

Generalitat de Catalunya

INSTITUT
D'ESTUDIS
VALLENCES

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

MUSEU DE VALLS

Ajuntament de Valls
Regidoria de Cultura
i Joventut

PATETISME INSTITUCIONAL Manuel Segade

La característica fonamental del món actual és que només pot ser experimentat com a representació. Com a conseqüència, la construcció de la subjectivitat ha deixat de ser un problema d'ètica per convertir-se en un problema merament estètic: el d'aconseguir proporcionar-se a un mateix una adequada representació.

La ciència, el saber que s'ocupa de l'explicació del món, no pot ser aliena a aquesta maniobra. Les decisions que marcaven els límits pràctics de fins a on podia arri-

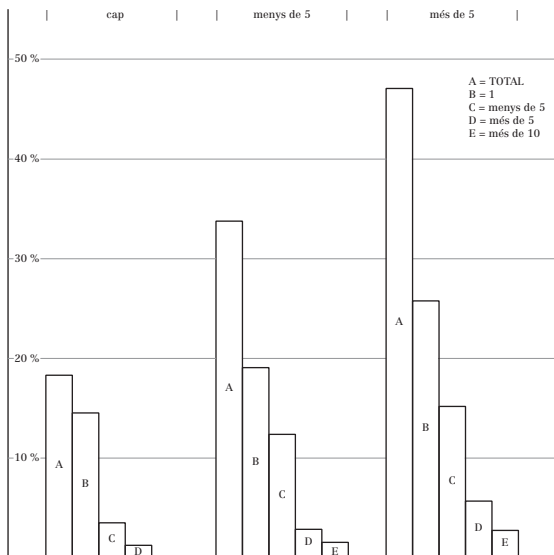

Fig. 01. Quantitat de premis guanyats en relació a la freqüència de visites a la Capella de Sant Roc.

bar la raó científica, les dictava abans l'ètica. Ara es valora la bellesa de la formulació: el mètode en sí mateix, un procediment gairebé mecànic pel que es coneixen els resultats amb antelació, és una maniobra d'aparença perfecta, transparent en la seva sofisticació.

L'art no ha estat mai considerat una disciplina científica, tot i ser l'equivalent més proper al que podria ser una ciència de la representació. Els artistes són experts en desenvolupar metodologies per al seu control. En les últimes dècades s'ha anat desenvolupant una precisa estratègia que permet que l'exposició pública de resultats sigui igual a una formulació plàstica del mètode mateix, amb tots els seus estats i processos de treball: una estètica que adopta una raó científica y descobreix a la vegada la fragilitat convencional d'aquella.

En aquesta exposició Mariona Moncunill es centra en una ciència intermèdia, l'estadística, que es basa en la interpretació de dades i s'interessa per la seva capacitat de representar a un col·lectiu social. Al perdre la relació d'un a un, en la qual es basa la ciutadania, l'estadística es refereix a l'individu com a multitud, com a representant d'un grup, un barem d'arxiu respecte a un perfil determinat. L'estadística regula l'opinió personal per crear opinió pública, però subjecta la decisió individual i la seva expressió a un context concret, el de les dades mateixes, i no al context material que en efecte les provoca. Només parla d'una massa amorfa amb aparença calculada i prèviament adjectivada; classificada precisament per aquelles variables que mai defineixen a un individu com a tal.

La ficció d'un Institut d'Estadística Alternativa substitueix l'exposició mateixa: el seu plantejament és una curiosa posada en escena d'una mentida. La claredat d'una representació d'aparença científica, el recurs a l'estètica de l'administració, serveix a l'artista per posar en qüestió el sentit del número, de la quantificació econòmica. Clausura el poder mateix de l'estadística, afirmant-se en un treball en comunitat per mitjà d'una tècnica relacional. Es recolza en un context per elaborar un esquema didàctic que després es representa en un *set*, que recorre a una narrativitat evident que és en sí mateixa una defensa de la comunicabilitat i del públic com a actor en el sentit resultant. Aquí és on la decisió d'elaborar cuidadosament una mentida és un acte de responsabilitat: Mariona Moncunill no parla d'estadística, sinó d'art; i més que a l'art, s'està referint al seu sistema.

La invenció d'una institució revela el malestar de l'artista jove davant la institució artística. La seva capacitat de crítica és paral·lela a la seva dificultat d'accés al sistema de l'art. L'excés dels resultats estadístics, la imaginació i fantasia de la dada, la poesia del mal d'arxiu... és la recuperació d'una sensibilitat, de la crítica institucional dels 70 que ja no hi cap dins les pròpies institucions que avui la revaliden a través de la

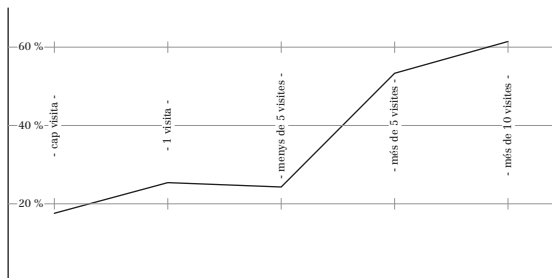

Fig. 02. ProBABilitat de guanyar un premi a loteria segons la freqüència de visites a la Capella de Sant Roc.

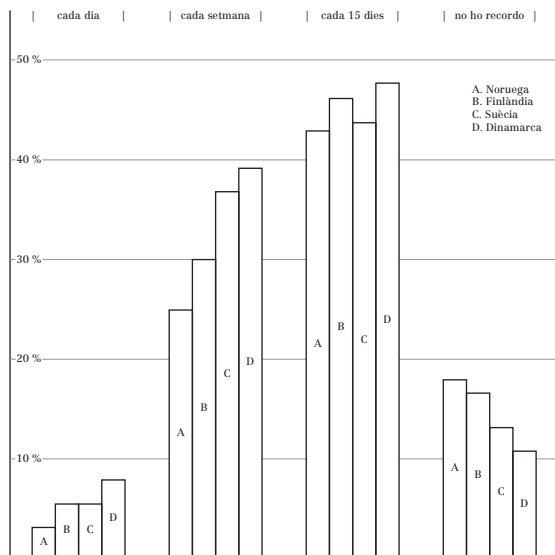

Fig. 03. Relació de com els vallencs lamentarien menys la no existència de Noruega, Finlàndia, Suècia i Dinamarca amb la freqüència amb què els enquestats renten les tovalloles.

seva congelació museitzada. El camp artístic que dissenya l'artista –que salva les distàncies a través d'eines legítimes d'identificació social, com una imatge corporativa o una aula de comunicació– té la intenció de servir com a eina real per incidir en la comunitat de recepció; o almenys aquest organisme alternatiu fantasia amb aquesta possibilitat.

Aquest estranyament fantàstic de la quotidianitat per mitjà de l'art, que tracta la cultura popular a través de referències cultes i que no renuncia a una visió poètica que podria caure en la cursileria si no fos per la mordacitat del seu humor, és una visió compartida per una generació. Són patètics, en el sentit que el seu *pathos* –la passió o l'experiència que modifica en cada punt allò donat– modula el seu *ethos* –allò que l'individu tenia com a punt de partida–.

L'Institut que ha fundat la Mariona Moncunill, gairebé un homenatge a la patafísica de Jarry, descobreix com l'autorepresentació que projecta en les seves obres és precisament la d'un escenari en què l'espectador pot trobar-se amb el seu propi patetisme: amb la fluïdesa de la seva identitat en relació a un escenari en el qual ser conscient que la seva posició no és més que un moviment viscos respecte a tota la resta.

PATETISMO INSTITUCIONAL Manuel Segade

La característica fundamental del mundo actual es que sólo puede ser experimentado como representación. Como consecuencia, la construcción de la subjetividad ha dejado de ser un problema de ética para convertirse en un problema meramente estético: el de acertar a proporcionarse a uno mismo una adecuada representación.

La ciencia, el saber que se ocupa de la explicación del mundo, no puede ser ajena a esta maniobra. Las decisiones que marcaban los límites prácticos de hasta donde la razón científica podría llegar, antes las dictaba la ética. Ahora se valora la belleza de la formulación: el método en sí mismo, un procedimiento casi mecánico por el que de antemano se conocen los resultados, es una maniobra de apariencia perfecta, transparente en su sofisticación.

El arte nunca ha sido considerado una disciplina científica, a pesar de ser el equivalente más cercano a lo que podría ser una ciencia de la representación. Los artistas son expertos en desarrollar metodologías para su control. En las últimas décadas, se ha ido desarrollando una precisa estrategia que permite que la exposición pública de resultados sea igual a una formulación plástica del método mismo, con todos sus estadios y procesos de trabajo: una estética que adopta una razón científica y descubre a su vez la fragilidad convencional de aquélla.

En esta exposición Mariona Moncunill se centra en una ciencia intermedia, la estadística, que se basa en la interpretación de datos y se interesa por su capacidad de representar a un colectivo social. Al perder la relación de uno a uno, en la que se basa la ciudadanía, la estadística se refiere al individuo como multitud, como representante de un grupo, un baremo de archivo con respecto a un perfil determinado. La estadística regula la opinión personal para crear opinión pública, pero sujeta la decisión individual y su expresión a un contexto concreto, el de los datos mismos, y no al contexto material que en efecto las provoca. Sólo habla de una masa amorfa con apariencia calculada y adjetivada de antemano; clasificada precisamente por aquellas variables que jamás definen a un individuo como tal.

La ficción de un Instituto de Estadística Alternativa sustituye a la exposición misma: su planteamiento es una cuidadosa puesta en escena de una mentira. La claridad de una presentación de apariencia científica,

el recurso a la estética de la administración, sirve a la artista para poner en cuestión el sentido del número, de la cuantificación económica. Clausura el poder mismo de la estadística, refrendándose en un trabajo en comunidad por medio de una técnica relacional. Se apoya en un contexto para elaborar un esquema didáctico que luego se representa en un *set*, que recurre a una narratividad evidente que es en sí misma una defensa de la comunicabilidad y del público como actor en el sentido resultante. Ahí es donde la decisión de elaborar cuidadosamente una mentira es un acto de responsabilidad: Mariona Moncunill no habla de estadística, sino de arte; y más que al arte, se está refiriendo a su sistema.

La invención de una institución revela el malestar de la artista joven ante la institución artística. Su capacidad de crítica es paralela a su dificultad de acceso al sistema del arte. El exceso de los resultados estadísticos, la imaginación y fantasía del dato, la poesía del mal de archivo... es la recuperación de una sensibilidad, la de la crítica institucional de los 70 que ya no cabe dentro de las propias instituciones que hoy la revalidan a través de su congelación musealizada. El campo artístico que diseña la artista –que salva las distancias a través de herramientas legitimadas de identificación social, como una imagen corporativa o un aula de comunicación– tiene la intención de servir como herramienta real para incidir en la comunidad de recepción; o al menos este organismo alternativo fantasea con su posibilidad.

Este extrañamiento fantástico de la cotidianeidad por medio del arte, que trata la cultura popular a través de referencias cultas y que no renuncia a una visión poética que podría caer en lo cursi si no fuese por la mordacidad de su humor, es una visión compartida por una generación. Son patéticos, en el sentido de que su *pathos* –la pasión o la experiencia que modifica en cada punto lo dado– modula a su *ethos* –aquello que el individuo tenía como punto de partida–.

El Instituto que ha fundado Mariona Moncunill, casi un homenaje a la patafísica de Jarry, descubre cómo la autorrepresentación que proyecta en sus obras es precisamente la de un escenario en el que el espectador pueda encontrarse con su propio patetismo: con la fluidez de su identidad en relación a un escenario en el que ser consciente de que su posición no es más que un movimiento viscoso con respecto a todo el resto.

INSTITUTIONAL PATHOS Manuel Segade

The fundamental characteristic of the current world is that it can only be experimented as representation. As a consequence, the construction of subjectivity stopped being a problem of ethics to become merely a problem of aesthetics: the one of getting oneself provided with an adequate representation.

Science, the knowledge that deals with the explanation of the world, cannot be blind to this manoeuvre. The decisions that marked the practical limits reachable for the scientific reason were taken, in the past, by the ethics. Nowadays the beauty of formulation is valued: the method itself, an almost mechanical procedure by which we know the results in advance, is a manoeuvre of perfect appearance, transparent in its sophistication.

Art has never been considered a scientific discipline, despite being the closest equivalent to what could be a science of representation. Artists are experts in developing methodologies for its control. In the last decades, a precise strategy allows the public exhibition of results to be equal to a plastic formulation of the method itself, including all its states and its work processes as they have been developed: an aesthetics that adopts the scientific reason and discovers, at the same time, the fragility of its own conventions.

In this exhibition Mariona Moncunill points at an intermediate science, the statistics, which is based on

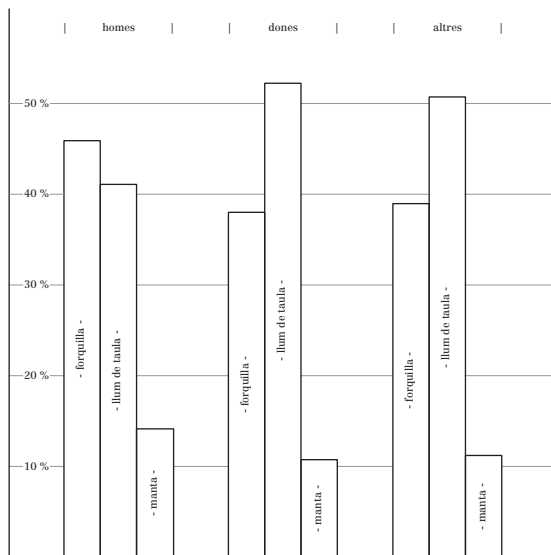

Fig. 04. Preferències d'objectes com a armes de defensa personal a la pròpia llar i segons el gènere.

data interpretation. She is interested in its capacity of representing a social collective. Once the relation from one to one - in which citizenship is based on - is lost, the statistics refers to the individual as multitude, as the representative of a group, an archival scale in relation to a specific profile. Statistics regulate personal opinion to create public opinion, but it keeps the individual decision and its relation to a specific context, the one of data itself, and not to the material context that in fact provokes them. It only talks about an amorphous mass with an appearance that has been calculated and modified in advance; precisely classified by those variables that never define the individual as such.

The fiction of an Institute of Alternative Statistics substitutes the exhibition itself; its approach is a careful setting of a lie. The clarity of a representation in a scientific appearance, the resource of the aesthetics of the administration, serves the artist to question the sense of the number; that is to say, the economical quantification. She closes the power itself of the statistics, affirming herself on a community work by the means of a relational technique. She relies on a context to elaborate a didactic scheme that will be represented in a set, which uses an evident narrative which is a defence of the communicability and the public as an actor in the resultant meaning. Here it is where the decision of carefully elaborating a lie becomes an act of responsibility: Mariona Moncunill doesn't talk about statistics, but about art; and more than to art, she refers to the art system itself.

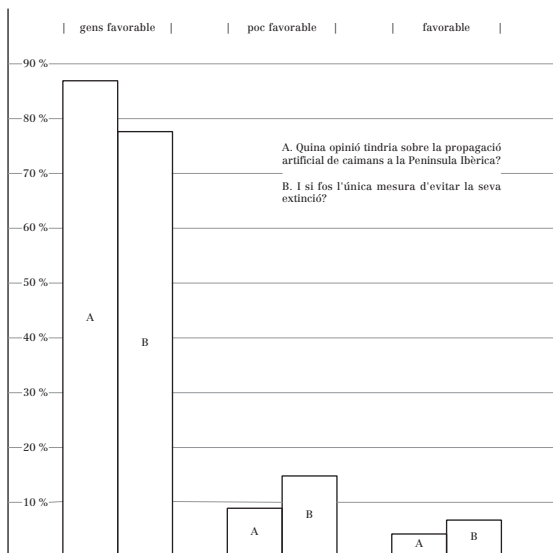

Fig. 05. Els vallencs no defensarien la protecció d'un animal en extinció.

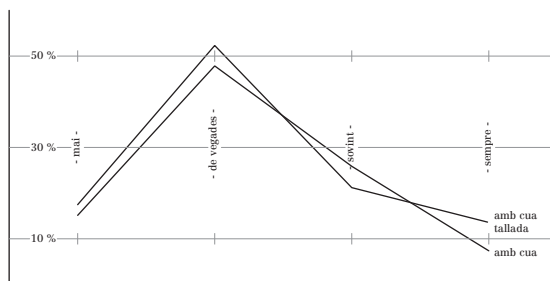

Fig. 06. Quantitat de mentiders d'enquestes segons si prefereixen gossos amb cua o amb la cua tallada.

The invention of an institution reveals the discomfort of the young artist towards the artistic institution. Its critical capacity is parallel to the difficulty of access to the art system. The excess of the statistical results, the imagination and fantasy of the data, the poetry of the archive fever...is the recuperation of a sensibility, the one of institutional criticism of the 70's that doesn't fit anymore inside the institutions that today revalidate it through its frozen museification. The artistic field that the artist designs - which saves the distances through legitimated tools of social identification, as a corporative image or a communication classroom - has the intention of serving as a real tool to affect the community of reception; or at least this alternative organism daydreams about its possibility.

This fantastic wondering of commonness by the means of art, which treats popular culture through references of high culture and which doesn't renounce to a poetical vision that could be affected if it wasn't because of its biting humour, is a shared vision by a whole generation. They are pathetic, in the sense that their *pathos* - the passion or the experience that modifies in every point what is given - modulates their *ethos* - what the individual had as a starting point.-

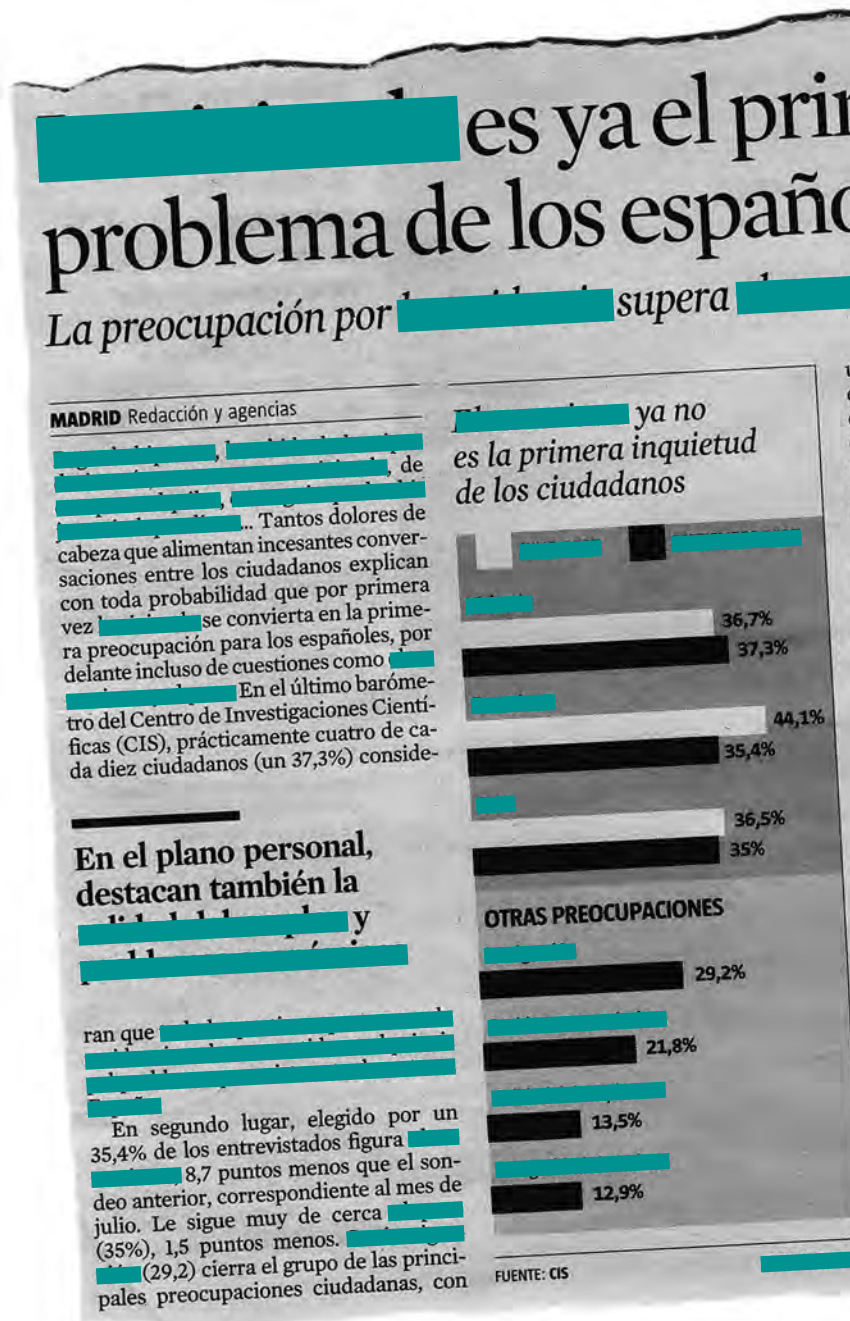
The Institute that Mariona Moncunill has founded, which is almost a tribute to the Jarry's pataphysics, discovers how the selfrepresentation that she casts in her works is exactly the one of a scene in which the spectator could find him/herself with his or her own pathos: with the fluency of his/her identity in relation to a scene in which to be aware that one position is not much more than a slimy movement in relation to all the rest.

L'INSTITUT D'ESTADÍSTICA ALTERNATIVA DE VALLS és una institució emmarcada dins la tendència iniciada per Lennard Koll el 1912 amb el seu manifest *Per a una estètica de les dades*. Amb aquest manifest i els textos crítics que el precediren i el seguiren sobre l'ús de les dades numèriques i la defensa d'un ús poètic i estètic de l'estadística, es va iniciar un corrent de pensament que va trobar el seu punt àlgid l'any 1958 amb la constitució de l'AGRUPACIÓ INTERNACIONAL D'ESTADÍSTICA ALTERNATIVA. L'AIEA va ser, durant una dècada, un intens punt d'unió entre matemàtics, filòsofs i sociòlegs que posaven els seus coneixements i les seves investigacions en comú en les assemblees semestralment que es duïen a terme en els espais privilegiats de les universitats europees com la de Praga o Zuric.

Després del refredament gradual de les relacions entre els seus integrants i les dificultats comunicatives degudes a les tensions polítiques entre els diferents països d'on provenien, l'AIEA es va acabar dissolent una dècada després de la seva constitució passant a ser un episodi oblidat de la història de la sociologia i l'estadística.

A finals dels anys 80 es van començar a recuperar altra vegada els resultats aconseguits en aquella època daurada de l'Estadística Alternativa a partir de l'interès de particulars que, actuant de forma desinteressada i desvinculada a qualsevol institució, van desenterrar altra vegada les intencions i els motius que van moure en un inici a Lennard Koll i els seus deixebles. L'INSTITUT D'ESTADÍSTICA ALTERNATIVA DE VALLS és una conseqüència i una contribució a aquest floriment.

Els estudis que es duen a terme a l'INSTITUT D'ESTADÍSTICA ALTERNATIVA DE VALLS volen repensar la forma com la sociologia ha usat les enquestes i les dades estadístiques al llarg de la història a la vegada que es planteja l'ús polític i mediàtic que es fa d'aquests resultats. Amb la convicció que els resultats dels estudis sociològics basats en aquests procediments depenen únicament de la forma com es formulen les hipòtesis i com s'enfoca l'anàlisi, l'INSTITUT D'ESTADÍSTICA ALTERNATIVA DE VALLS dibuixa i desdibuixa retrats de l'específic context valenc que poden arribar a ajustar-se a allò que cadascú s'imagini.

ncipal
bles

na caída de más de dos puntos. Son precisamente [redacted] y [redacted] los que de manera tradicional han ido alternándose en el ranking de problemas señalados por los ciudadanos en esta toma de temperatura mensual de la opinión pública que realiza el CIS.

Cuando el análisis de las cuitas desciende al plano personal, los aspectos relacionados con [redacted] y [redacted] se vuelven todavía más presentes. [redacted] con un 26,6% de las respuestas, aparece como el problema que más afecta personalmente a los españoles. A continuación aparecen [redacted] (23,8%), [redacted] (16,4%) [redacted] (14,4%).

En la encuesta, que fue realizada en la última semana del mes de septiembre en 237 municipios de 49 provincias, se refleja el pesimismo de los españoles frente a las cuestiones que tienen que ver con [redacted] para casi la mitad (45,9%) [redacted] 21,8% de los encuestados [redacted] un 1,2%

La encuesta del CIS apunta pocas esperanzas de que la preocupación por la [redacted] de España pueda ir disipándose. Con el horizonte a un año, un tercio cree que [redacted] un 42,7% que [redacted] y sólo un 10,6 aventura [redacted] Eso sí, un nutrido grupo, el 12,6%,

EL INSTITUTO DE ESTADÍSTICA ALTERNATIVA DE VALLS es una institución enmarcada dentro de la tendencia iniciada por Lennard Koll en 1912 con su manifiesto *Por una estética de los datos*. Con este manifiesto y los textos críticos que lo precedieron y siguieron sobre el uso de los datos numéricos y la defensa de un uso poético y estético de la estadística, se inició una corriente de pensamiento que encontró su punto álgido el año 1958 con la constitución de la AGRUPACIÓN INTERNACIONAL DE ESTADÍSTICA ALTERNATIVA. La AIEA fue, durante una década, un intenso punto de unión entre matemáticos, filósofos y sociólogos que ponían sus conocimientos y sus investigaciones en común en las asambleas semestrales que se llevaban a cabo en los espacios privilegiados de las universidades europeas como la de Praga o Zúric.

Después del enfriamiento gradual de las relaciones entre sus integrantes y las dificultades comunicativas debido tensiones políticas entre sus diferentes países de procedencia, la AIEA se acabó disolviendo una década después de su constitución pasando a ser un episodio olvidado de la historia de la sociología y la estadística.

A finales de los años 80 se empezaron a recuperar los resultados conseguidos en aquella época dorada de la Estadística Alternativa gracias al interés de particulares que, actuando de forma desinteresada y desvinculada a cualquier institución, desenterraron nuevamente las intenciones y los motivos que movieron en un inicio a Lennard Koll y sus discípulos. El Instituto de Estadística Alternativa de Valls es una consecuencia y una contribución a este resurgimiento.

Los estudios que se llevan a cabo en el INSTITUTO DE ESTADÍSTICA ALTERNATIVA DE VALLS apuntan a repensar la forma en que la sociología ha utilizado las encuestas y los datos estadísticos a lo largo de la historia a la vez que se plantea el uso político y mediático que se hace de estos resultados. Con la convicción de que los resultados de los estudios sociológicos basados en estos procedimientos dependen únicamente de la forma en que se formulan las hipótesis y en la que se enfoca el análisis, el INSTITUTO DE ESTADÍSTICA ALTERNATIVA dibuja y desdibuja retratos del específico contexto vallense que pueden llegar a ajustarse a aquello que cada cual imagine.

THE INSTITUTE OF ALTERNATIVE STATISTICS OF VALLS is an institution framed within the trend initiated by Lennard Koll in 1912 with his manifest *For the aesthetics of data*. With this manifest and the critical texts that preceded and followed it about the use of numerical data and the defence of a poetical and aesthetic use of the statistics, a new current of thought began and found its culminating point in the year 1958 with the constitution of the International GROUP OF ALTERNATIVE STATISTICS. During a decade the IGAS was an intense meeting point between mathematicians, philosophers and sociologists who were putting their knowledge and researches together in the assemblies that were held in the privileged environment of the European universities such as those of Prague and Zurich twice a year.

A decade after its constitution and after the gradual cooling of the relations between its members and the communication difficulties due to the political tensions between their different countries of origin, the IGAS ended up by dissolving and becoming a forgotten episode of the history of sociology and statistics.

In the late 80s the results obtained in that golden epoch of the Alternative Statistics started being recovered due to some some interested individuals. Detached from any institution in their acts, they dug up again the intentions and the reasons that once moved Lennard Koll and his disciples. The Institute of Alternative Statistics of Valls is a consequence of this reappearance and a contribution to it.

The studies that are carried out in the INSTITUTE OF ALTERNATIVE STATISTICS OF VALLS aim at rethinking the form in which the sociology has used the surveys and the statistical information along the history. At the same time it wanders about the political and media use of these results. With the conviction that the results of the sociological studies based on these procedures depend only on the way in which the hypotheses are formulated and in which the analysis is focused, the INSTITUTE OF ALTERNATIVE STATISTICS draws and blurs portraits of the specific context of Valls which can be adjusted to what anyone can imagine.

ÇAÇANT LLEONS A ESCÒCIA Cèlia del Diego Thomas

Amb la irrupció a la xarxa de les aplicacions de comunicació participativa com ara la creació de fòrums de debat social, enciclopèdies col·laboratives, quaderns de bitàcola..., els usuaris generen i canalitzen volums d'informació creixents que demanden contínuament de noves maneres de ser organitzats i estructurats visualment. En aquest sentit, assistim a un ressorgiment de l'estètica de les dades amb l'objectiu d'abordar aquests fluxos d'informació, no només com a material creatiu, sinó sobre tot com a eina resolutiva enfront del vertigen d'allò irrepresentable. I és en aquest context que l'Institut d'Estadística Alternativa de Valls és constituït, o hauríem de dir inventat?, amb l'objectiu de posar en relació la creació contemporània i l'estadística mitjançant l'elaboració d'estudis estadístics poètics a partir de les dades generades gràcies a les enquestes que la Mariona Moncunill i el seu equip han estat realitzant pels carrers de Valls.

La simulació de creació d'aquest institut planteja unes regles del joc que no abandonen el to entremaliat amb el qual l'artista cerca desconcertar el públic en d'altres propostes com *Godzilla* –maqueta de paper del propi espai expositiu que s'interposa entre el visitant i l'accés a la sala convidant-lo, bé a creuar-la amb cura, bé a aixafar-la, per visitar la mostra– o *L'Escribà* –copista manual del full de sala d'una exposició qualsevol, a qui el públic s'ha d'adreçar si desitja encarregar-ne un exemplar–.

En aquest cas presenciem una Capella de Sant Roc condicionada com a sala de conferències a punt per acollir una trentena d'assistents a la presentació pública del primer projecte del nou organisme, amb motiu de la qual s'ha portat a terme una estratègia de creació d'expectativa mitjançant la distribució de pòsters per la ciutat a més a més d'algun anunci a la premsa local. Així, de la mateixa manera que la Mariona i els enquestadors, còmplices de l'artista, tant les persones enquestades com els visitants de la mostra juguen també irremeiablement a la ficció de l'IEAV; ja que s'ha valgut dels primers per compilar l'amalgama de dades que conformaran el projecte i, dels segons, per convertir-los en presumptes espectadors d'una conferència que no es durà a terme mai, convertint a uns i altres en personatges esporàdics del seu univers construït.

Una presentació fantasma plantejada per un institut inexistent que ha estat elaborant un estudi, entre absurd i irònic, les conclusions del qual s'endevinen del tot irrelevantes. D'aquesta manera deixa de nou l'espectador desemparat, en una posició en la qual li és delegada tota la responsabilitat per decidir si es pren seriosament, o no, el desplegament de gràfiques i xifres que té al davant. I és que les premisses plantejades actuen de la mateixa manera que el *MacGuffin* que Alfred Hitchcock definia com a trampa per caçar lleons a les terres altes escoceses (però si no n'hi ha!); una llicència argumental que, tot i motivar el desenvolupament d'una història, no és significativa per a aquesta. Tant se val "quins dies de la setmana porten mitjons blancs" les persones enquestades o bé "quin país els sabria menys greu que no existís". De fet, els resultats finals estaran del tot

supeditats a la manera com s'han formulat les preguntes i les corresponents possibilitats de resposta així com a la lectura, la interpretació i la representació visual que *a posteriori* s'ha fet de les dades recollides. Són només l'aparent seriositat i científicitat amb què es tracten tots aquests assumptes els que plantegen un qüestionament dels mètodes i la fiabilitat de la ciència estadística en general.

CAZANDO LEONES EN ESCOCIA Cèlia del Diego Thomas

Con la irrupción en la red de las aplicaciones de comunicación participativa como la creación de foros de debate social, enciclopedias colaborativas, cuadernos de bitácora..., los usuarios generan y canalizan volúmenes de información crecientes que requieren continuamente nuevas formas de organización y estructuración visual. En este sentido, asistimos a un resurgir de la estética de los datos, con el objetivo de abordar estos flujos de información, no solamente como material creativo sino sobre todo como herramienta resolutiva frente al vértigo de lo irrepresentable. Y es en este contexto en el que el Instituto de Estadística Alternativa de Valls es constituido, ¿o deberíamos decir inventado?, con el objetivo de poner en relación la creación contemporánea y la estadística mediante la elaboración de estudios estadísticos poéticos a partir de los datos generados gracias a las encuestas que Mariona Moncunill y su equipo han estado realizando por las calles de Valls.

La simulación de la creación de este instituto plantea unas reglas de juego que no abandonan el tono travieso con el que la artista busca desconcertar al público en otras propuestas como *Godzilla* –maqueta de papel del mismo espacio expositivo que se interpone entre el visitante y el acceso a la sala invitándolo a cruzarla con cuidado o a aplastarla para visitar la muestra– o *El Escribiente* –copista manual de la hoja de sala de una exposición cualquiera, a quien el público tiene que dirigirse si desea encargarle un ejemplar–.

En este caso presenciamos una Capella de Sant Roc acondicionada como sala de conferencias a punto para acoger una treintena de asistentes a la presentación pública del primer proyecto del nuevo organismo, con motivo de la cual se ha llevado a cabo una estrategia de creación de expectativa mediante la distribución de carteles por la ciudad además de algún anuncio en la prensa local. Así, de la misma forma que Mariona y los encuestadores, cómplices de la artista, tanto las personas encuestadas como los visitantes de la muestra juegan también irremediabilmente a la ficción del IEAV; ya que se ha valido de los primeros para compilar la amalgama de datos que conformaran el proyecto y, de los segundos, para convertirlos en presuntos espectadores de una conferencia que no se llevará nunca a cabo, convirtiendo a unos y otros en personajes esporádicos de su universo construido.

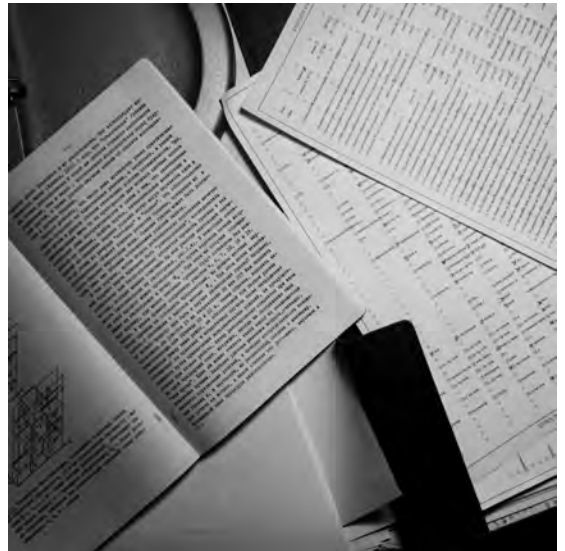
Una presentación fantasma planteada por un instituto inexistente que ha estado elaborando un estudio, entre

¹François Truffaut, *Le cinéma selon Hitchcock*. Paris: Seghers: Cinéma 2000, 1975.

absurdo y irónico, las conclusiones del cual se intuyen irrelevantes. De este modo deja de nuevo al espectador desamparado, en una posición en la que se le delega toda la responsabilidad para decidir si se toma seriamente o no, el despliegue de gráficos y cifras que tiene enfrente. Y es que las premisas planteadas actúan de la misma forma que el *MacGuffin* que Alfred Hitchcock¹ definía como una trampa para cazar leones en las tierras altas escocesas (¡pero si no hay!); una licencia argumental que, a pesar de motivar el desarrollo de una historia, no es significativa para ésta. Da igual “qué días de la semana visten calcetines blancos” las personas encuestadas, o “qué país lamentarían menos que no existiera”. De hecho, los resultados finales estarán completamente supeditados a la forma como se han formulado las preguntas y las correspondientes posibilidades de respuesta así como la lectura, la interpretación y la representación visual que *a posteriori* se haya hecho de los datos recogidos. Son solamente la aparente seriedad y científicidad con que se tratan todos estos asuntos los que plantean un cuestionamiento de los métodos y la fiabilidad de la ciencia estadística en general.

HUNTING LIONS IN SCOTLAND Cèlia del Diego Thomas

With the irruption of the applications of participative communication in the network like the creation of social debate forums, collaborative encyclopaedias, logbooks, etc. the users generate and canalize increasing volumes of information that ask constantly for new ways of being organized and visually constructed. In this sense, we are living a re-arise of the aesthetics of information, with the aim of approaching these flows of data, not only as creative material but especially as a decisive tool to forehead the dizziness of the unrepresentable. It is in this context in which the Institute of Alternative Statistics of Valls is constituted – or should we say invented? – with the intention of putting the contemporary creation in relation with the statistics. This is done through the elaboration of poetical statistical

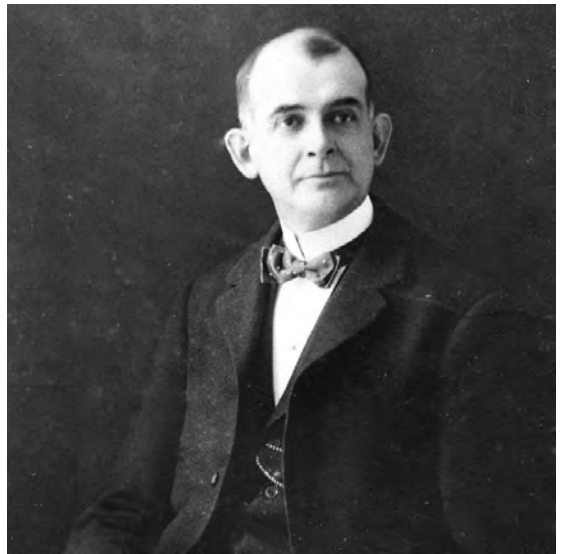
studies from the information generated with the surveys that Mariona Moncunill and her team have realized at Valls's streets.

The simulation of the creation of this institute raises rules of game that do not abandon the naughty tone with which the artist seeks to disconcert the public. This can also be seen in other proposals such as *Godzilla* – a paper model of the same exhibition space that intervenes between the visitor and the entrance to the room inviting him/her to cross it carefully or to squash it in order to access the exhibition – or *The Scribe* – manual copyist of the leaflet of a random exhibition, whom the public has to order a copy from-.

¹François Truffaut, *Le cinéma selon Hitchcock*. Paris: Seghers: Cinéma 2000, 1975.

In this case we attend the Capella de Sant Roc previously turned into a conferences room ready to receive around thirty spectators to the public presentation of the new organisation's first project. On that occasion a strategy of creating expectation has been carried out by distributing posters along the city's streets and advertising in the local press. The persons polled and the visitors of the exhibition play also irremediably the fiction of the IAEV as well as Mariona and the pollsters. She has used the last ones to compile the information that will shape the project and has turned the first ones them into supposed spectators of a conference that will never take place, turning them all into sporadic figures of her constructed universe.

It is a ghost presentation planned by a non-existent institute that has been elaborating a study somewhere between absurdity and irony, and its conclusions happen to be completely irrelevant. Thus it leaves again the helpless spectator in a position in which the s/he has the whole responsibility to decide whether to take seriously or not the unfolding graphs and figures. The raised premises act in the same way as the *MacGuffin* that Alfred Hitchcock¹ defined as a trap to hunt lions in the Scottish highlands (but there are none!); a plot license that despite motivating the development of a story is not significant for this one. It doesn't matter "what days of the week the polled persons dress white socks" or "what country would they care less about if it did not exist ". In fact, the final results will be completely subordinated to the way the questions have been formulated and to the corresponding possibilities of response as well as the reading, the interpretation and

the visual representation that has been carried on with the gathered information. The apparent seriousness and scientific appearance in which all these matters are being treated raise questions about the methods and the reliability of the statistical science in general.

¹François Truffaut, *Le cinéma selon Hitchcock*. Paris: Seghers: Cinéma 2000, 1975.

